

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 9-A DUPĂ RUSALII

(Umblarea pe mare – Potolirea furtunii)

ÎNAINTE-PRĂZNUIREA
ADORMIRII MAICII DOMNULUI;
SF. PROROC MIHEIA

Hristos ne învață să trecem prin încercări

Sfânta Evanghelie precizează că Mântuitorul Iisus Hristos, înainte de a Se retrage în singurătate, în munte, pentru a Se ruga, „i-a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă de cealaltă parte a mării, pe celălalt țărm” (Mt. 14, 22), adică Iisus i-a îndemnat stăruitor pe ucenici să traverseze marea.

De ce Hristos Domnul i-a trimis pe ei să înainteze pe mare, în timp ce El a rămas pe munte?

Pentru că Învățătorul duhovnicesc al ucenicilor Săi voia să îi învețe pe aceștia să se lupte și singuri, nu doar să primească totul de-a gata, fără nici o luptă. El voia să-i învețe pe ucenici să treacă prin încercări, prin ispite, prin situații potrivnice, pentru ca ei să înțeleagă mai bine binecuvântarea ajutorului dumnezeiesc în viața lor. În acest sens, Evanghelia menționează că vântul le era potrivit ucenicilor din corabie și valurile învăluiseră corabia (cf. Mt. 14, 24), ei aflându-se astfel în primejdie.

Foarte adesea, cât timp Dumnezeu ne dăruiește sănătate și putere, noi ne obișnuim doar să primim. Însă vin și vremuri de încercare, când ne simțim oarecum părăsiți. Atunci ne întrebăm: Unde este Dumnezeu? Nu vede El necazul meu, nu vede El suferința sau neputința mea, nu vede El strâmtorarea mea? ❖

PF Patriarh Daniel

CORABIA PE MARE, IMAGINEA BISERICII ÎN LUME

Există în Sfânta Scriptură un episod în care Mântuitorul merge pe mare spre corabia ucenicilor care se aflau în primejdie din cauza furtunii. Cunoaștem din Sfintele Scripturi că Hristos a fost Dumnezeu adevărat și om adevărat. Domnul Hristos, Dumnezeu-Omul, mergea pe apă. Ucenicii, cuprinși de frică, nu L-au recunoscut și au crezut că El este o nălucă. Mântuitorul le alungă teama. El spune: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți.”

Petru, fără să-L vadă clar la față, a zis: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.” (Mt. 14, 28) Iar Hristos i-a răspuns: „Vino!” (Mt. 14, 29)

La început, când Petru a crezut, a umblat pe mare ca pe uscat. Dar în momentul în care Petru cade de la starea sa duhovnicească la cea trupească, începe să se afunde în mare. Când și-a luat privirea de la El și s-a uitat la mare, a început să se scufunde.

Rupt de privirea către Hristos, Petru rămâne la puterile sale și începe să se afunde. Însăpăimântat, strigă după ajutor. Domnul Hristos îi întinde mâna și îi spune: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Mt. 14, 31)

Minunea privește Biserica întreagă și pe fiecare creștin în parte. Corabia reprezintă Biserica încercată de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de

erezii, de forțe întunecate potrivnice ei.

La cârma Bisericii se află Hristos. Ieșirea din corabie este o imagine profetică din care deslușim că atunci când ieșim din corabie ne putem îneca. Ieșirea din corabie a lui Petru este o imagine a schismei și a reformei sub toate aspectele. Rămâne dar să avem puterea discernământului și să ne întoarcem înapoi de unde am plecat. Căci în afara Bisericii nu este mântuire. Potolirea furtunii arată puterea Domnului de a păstra integritatea Bisericii chiar dacă vânturile și valurile sunt împotriva; noi totdeauna avându-L pe Hristos la cârmă, avem toate șansele să rămânem neînvinși de încercări.

Citind această Evanghelie, aflăm că și noi suntem chemați să pricepem că în viață vom întâmpina multe furtuni, dar Hristos ne stă alături și prin unirea cu El vom ieși biruitori. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL GHEORGHE PELERINUL, LUCRĂTOR ÎNCERCAT AL RUGĂCIUNII

„Pe nevoitorul cel mare
și următorul sihaștrilor,
pe fericitul pelerin al lui Hristos,
în cântări să-l cinstim,
strigându-i cu evlavie:
Sfinte Gheorghe, prin rugăciunile tale,
luminează calea vieții noastre!”

Troparul Sfântului Gheorghe Pelerinul

La loc de cinste în anul rugăciunii este Sfântul Gheorghe Pelerinul, Moș Gheorghe cum i se spunea, care ne-a învățat cât de mult face rugăciunea în viața oricărui creștin și cât ne apropie de Dumnezeu și de desăvârșirea chipului lui Dumnezeu din noi.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat pe nevoitorul Gheorghe Lazăr în data de 5 octombrie 2017, cu zi de prăznuire 17 august.

Sf. Gheorghe, la fel ca Sf. Iosif de la Văratec, s-a născut în Transilvania, în anul 1846, în Șugag (azi în jud. Alba) din părinți binecredincioși. De copil mânca puțin, iubea postul și singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, mai ales noaptea. După ce a deprins cititul, se ruga cu Psaltirea, încât a învățat-o pe de rost.

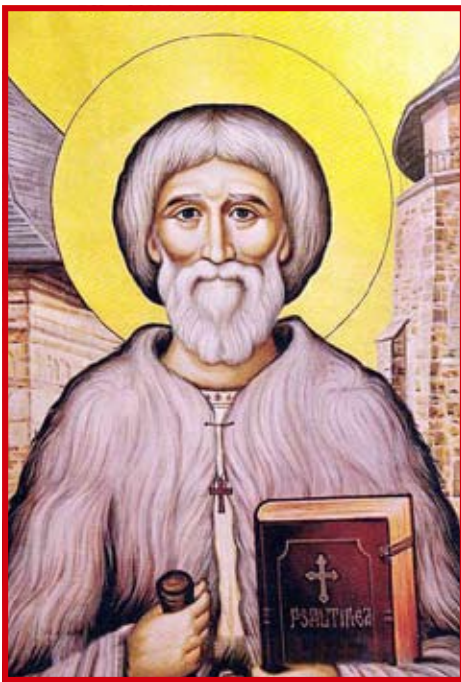
La vârsta de 24 de ani, s-a cununat cu Pelaghia, o tânără credincioasă, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești. Era milostiv, în toată vremea miluia pe cei săraci, deși el însuși trăia în sărăcie.

Pelerinajele în Țara Sfântă

După 14 ani de căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, pleacă la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus la Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sf. Xenofont un pustnic i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîntreruptă; așa își va mântui sufletul și va aprinde evlavia în inimile multor oameni.

Merge în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, după care se întoarce în satul său, în anul 1886.

Începe să călătorească, ca în vremurile

apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Merge din biserică în biserică, unde se roagă aproape toată noaptea, umblă fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postește și se îndepărtează de toate desfătările lumi. Aproape în fiecare an face câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

Se mută la Piatra-Neamț

Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe trece Carpații și se așază la Piatra Neamț, unde primește o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii Sf. Ioan Domnesc, lăcaș ctitorit de Sf. Voievod Ștefan cel Mare. În scurtă vreme a ajuns cunoscut de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc. În acest loc rămâne până la sfârșitul vieții sale, având acolo: biserică și chilie, liniște, duhovnic și multe mănăstiri în împrejurimi.

Nevoințele lui Moș Gheorghe

Pravila lui așa era: noaptea dormea cel mult trei ore în chilie sa din turn, apoi, în biserică, înălța rugăciuni către Dumnezeu și făcea sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat psalmi, desculț și cu capul descoperit, vara și iarna. Nu se întorcea până nu sfârșea toată Psaltirea de rostit într-o zi. Lunea, miercurea și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. Iar dacă era praznic împărătesc, gusta ceva seara. În celelalte zile mânca o dată pe zi. Vorbea cu oamenii numai despre Dumnezeu și viața duhovnicească, iar când nu vorbea cu limba și buzele, propovăduia prin tăcerea sa desăvârșită,

mărturisitoare și adâncă, purtând totdeauna în brațele sale fie Evanghelia, fie Psaltirea.

Toate mănăstirile dimprejur îi erau nespuse de iubite, dar mai ales Bistrița, unde era icoana Sf. Ana. Aproape de Mănăstirea Sihăstria, moșul Gheorghe și-a săpat pentru nevoiță o groapă, în care se ascundea, rugându-se aproape toată ziua; iar când se întorcea în mănăstire, îi spunea plin de mulțumire părintelui stareț Ioanichie Moroi: „Astăzi am fost în cer!”.

Odată, Moșul Gheorghe voind să meargă cu trenul spre Roman, s-a urcat fără bilet în vagon, căci nu avea bani. Conducătorul, care nu-l cunoștea, l-a coborât din tren la prima stație, deși călătorii care-l știau l-au rugat să-l lase să ajungă la Roman. Bătrânul a plecat pe marginea căii ferate, zicând: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Dar trenul n-a mai putut să plece sub nici un chip. Au schimbat locomotiva, dar nimic! Atunci unul dintre funcționarii gării a zis: „Ați dat jos din vagon pe Moșul Gheorghe. De aceea nu poate pleca trenul. Acela este un om sfânt. Duceți-vă și-l chemați înapoi.” Au alergat îndată după el, l-au adus, l-au urcat în vagon și imediat a pornit trenul din gară.

A știut când va muri

„O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.” În anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii lui Dumnezeu, trupul Sfântului a fost găsit răposat tocmai când țara intra în război iar clopotarul bisericii Sf. Ioan din Piatra Neamț urma să tragă clopotele. La îngroparea lui s-au adunat mulțimi nenumărate. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

După optsprezece ani, unul dintre ucenicii lui, vrând să-i mute cinstitele moaște la Râșca, a venit cu căruța la Piatra Neamț și, dezgropându-le și punându-le într-un sicriș, a pornit la drum. Dar caii au pornit în galop spre mănăstirea Văratec, în a cărei gropniță au fost așezate până la canonizare moaștele sale.

Sf. Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, făcând cunoscută, prin viață și prin cuvânt, Evanghelia lui Hristos. A săvârșit minuni și vindecări, atât în vremea vieții pământești, cât și după moarte, fiind cinstit de credincioși. ❀

SFÂNTUL IERARH SIMPLICIAN, EPISCOP AL MEDIOLANULUI

În anul 2017, al târnosirii bisericii parohiei Șerban Vodă, am primit din Italia mai multe sfinte moaște. Printre ele și sfintele moaște ale Sfinților Ierarhi ai Mediolanului, Simplician și Ambrozie. Arhiepiscop al Milanului între anii 397 și 400, Sf. Simplician a fost apropiat de Sf. Ambrozie, episcop al Mediolanului, învățător și părinte duhovnicesc al acestuia din urmă, iar după plecarea acestuia la cele veșnice în anul 397, i-a urmat în scaunul episcopal.
Ziua de prăznuire a Sfântului Simplician este 14 august.

Așadar, azi, 14 august 2022, parohia noastră este în sărbătoare. Să-i aducem Sf. Simplician recunoștința noastră pentru că ne-a învrednicit de un asemenea dar, al primirii moaștelor sale, să-i cunoaștem viața și să ne rugăm cu smerenie și credință lui în această frumoasă zi.

S-a născut în jurul anului 320 și a devenit preot al Bisericii din Milano, deoarece s-a distins prin sfințenia vieții sale și prin amploarea pe care au dobândit-o învățăturile sale.

Fiind un foarte bun cunoscător al limbii grecești și a filosofiei neoplatonice, în jurul anului 355 a participat la viața culturală romană și a avut o prietenie strânsă cu Mario Vittorino, care era un strălucit cunoscător al artei retoricești din vremea aceea, în Roma. Acest orator celebru, care era păgân și căruia Senatul roman îi dedicase chiar și o statuie, ridicată – în semn de admirație – în Forul roman, îndrumat de Sf. Simplician, a hotărât să abandoneze idolii și să depășească orice fel de formă de onoruri pământești, omenești și trecătoare și s-a încredințat pe el însuși, cu tot sufletul, unicului adevăratului Domn, Iisus Hristos, trecând la dreapta credință.

În anul 374, Sf. Ambrozie, deși era încă catehumen la vremea aceea, dar reprezenta cea mai mare autoritate politică din nordul Italiei, fiind aclamat de către popor, este ales și desemnat Episcop de Milano.

Proaspătul Episcop Ambrozie a găsit în persoana preotului Simplician un adevărat maestru neîntrecut, acesta din urmă contribuind mult la formarea creștină, teologică și pastorală a Episcopului Ambrozie. Simplician a avut de asemenea un rol important în convertirea la dreapta credință a Fericitului Augustin, care i-a dedicat mai apoi una din lucrările sale și care și-a adus aminte de personalitatea Sfântului, scriind cu stimă și venerație în cartea sa, „Confesiunile”, aceste cuvinte la adresa Sf. Simplician: „Am făcut o vizită la Simplician, care a fost un adevărat tată Episcopului Ambrozie - datorită harului pe care episcopul îl primise de la el - și pe care

Ambrozie l-a iubit într-adevăr ca pe un tată. În Simplician a strălucit harul Tău, Doamne! Auzisem că, de tânăr, a trăit cu totul devotat Ție! Dar, acum el era bătrân și lunga sa existență pe care o închinase cu totul Ție, printr-o abnegație sfântă, l-au făcut să acumuleze o experiență mare, o profundă cunoaștere și o mare înțelepciune; și, cu adevărat, nu greșeam afirmând aceste lucruri despre el...” Atât de mult se răspândise în întreaga lume faima sfințeniei sale și înțelepciunea sa pastorală, încât a fost invitat să participe la un Consiliu bisericesc întrunit în ținuturile îndepărtate ale Africii.

Fiind pe patul de moarte, în data de 4 aprilie 397, Sf. Ambrozie a desemnat în locul lui pe preotul Simplician drept Episcop de Milano, ca fiind „cel mai potrivit succesor pentru scaunul episcopal, în ciuda vârstei sale avansate”. Timp de trei ani, el a condus ca

un înțelept și bun pastor credincioșii Bisericii din Milano.

Tot Sf. Simplician îi va scrie și Episcopul din Trento, San Vigiliu, ca să-l informeze despre martiriul sfinților Sisiniu, Martiriu și Alexandru, care a avut loc în Valle di Non, în data de 29 mai 397, iar apoi trimite acestuia la Milano și sfintele lor moaște. (n.r. - fragmente din aceste moaște le avem și noi în biserica Șerban Vodă tot din anul 2017).

Sf. Simplician a murit în anul 400 și corpul său a fost depus și este venerat în Biserica Sf. Maria Fecioara, care este acum închinată și dedicată numelui său. **(Informații - Eliana Petria) ❖**

Maica Domnului ne ocrotește, numai s-o rugăm!

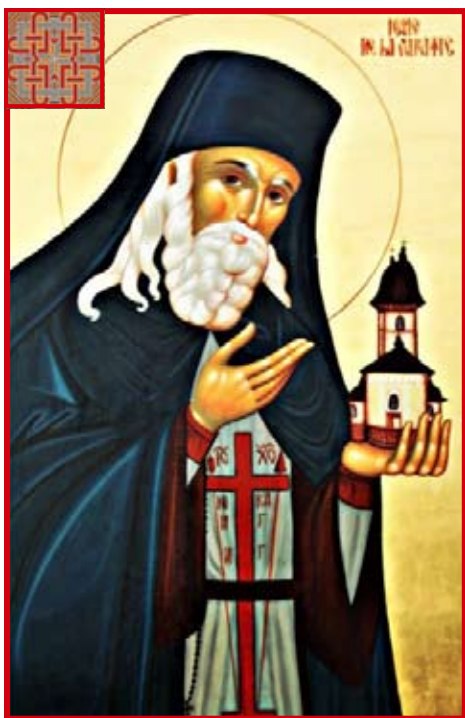
Odată, pe când Sf. Grigorie (n.r.-Palama) se afla în rugăciune înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, i-a cerut călăuzire pentru sine și pentru fiii săi duhovnicești, cerând a fi luat sub ocrotirea ei, ca ea să înlăture orice piedică către liniștirea desăvârșită. El a mai rugat-o cu stăruință să ia asupra ei grija pentru toate nevoile lor lumești. Ca răspuns la rugăciunea sa fierbinte, Maica Domnului i s-a arătat într-o vedenie, îmbrăcată smerit ca fecioarele, așa cum e zugrăvită în sfintele icoane. Ea s-a întors către mulțimea purtătorilor de lumină care o însoțeau și le-a spus: „De acum veți fi slujitorii lui Grigorie și ai ucenicilor săi, dându-le cele de trebuință!”.

Apoi Grigorie și-a venit întru sine, bucuros că rugăciunea i-a fost împlinită așa de iute și cu atâta bunăvoință. Mai târziu avea să spună: „Din clipa aceea, am găsit cu ușurință toate cele trebuincioase trupului, oriunde ne-am aflat”. **(doxologia.ro) ❖**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 AUGUST 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.08	08 ⁰⁰ -11 ³⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) Utrenia, Sfânta Liturghie
	11 ³⁰ -12 ⁰⁰	Slujba de scoatere din altar a Sfântului Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și așezarea lui în mijlocul bisericii
	12 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Acatiste și Paraclise ale Maicii Domnului; Închinare la Epitaful Maicii Domnului
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Vecernie Mare cu Litie - Prohodul Adormirii Maicii Domnului
Luni 15.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Hramul parohiei Șerban Vodă – (†) Adormirea Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie
Marti 16.08	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie - (†) Sf. Martiri Brâncoveni: Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și sfetnicul Ianache; (†) Sf. Cuv. Iosif de la Văratec
Miercuri 17.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 20.08	07 ⁰⁰ - 09 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 21.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS IOSIF DE LA VĂRATEC, ISIHASTUL

În acest an în care îi cinștim în mod deosebit pe sfinții isihăști, dintre care și pe Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, este important să-i cunoaștem și pe ucenicii săi care i-au preluat învățătura, au trăit-o ei înșiși și apoi au împărtășit-o multor ucenici și obști monahale. În ținutul Neamțului a strălucit un mare isihast, întemeietor de viață monahală, Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec. A fost trecut în rândul sfinților de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 5-7 martie 2008, iar proclamarea canonizării a avut loc în data de 5 iunie, la Măn. Neamț.

cel dintâi duhovnic și unul dintre ctitorii Măn. Văratec. De altfel, Mitropolitul Veniamin Costachi al Moldovei i-a prețuit sfințenia vieții sale și faptele bune ce le săvârșea.

Ca ucenic și următor al Sf. Paisie, Cuv. Iosif a devenit un vrednic misionar al Bisericii noastre și înnoitor al vieții monahale în obștea de la Văratec și împrejurimi. La Văratec a fost ctitorul celor două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808-1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Învățător pentru sihaștrii din împrejurimile Neamțului

Sfântul Iosif Pustnicul a contribuit la organizarea mai multor mănăstiri din munții Neamțului și timp de treizeci de ani a asigurat îndrumarea duhovnicească a mai bine de trei sute de călugărițe, precum și a numeroși anahoreți din munții de lângă Sihla.

Cuv. Iosif a dobândit încă din tinerețe o cunoaștere temeinică a Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți, ceea ce i-a dat posibilitatea să se ocupe și de copierea manuscriselor cu conținut scripturistic, teologic și cultic.

În vremea sa ajunsese unul din cei mai renumiți sihaștri din ținutul Neamțului, de aceea alergau la el mulți monahi și credincioși ca să se spovedească și să primească povățuiri. Tuturor ucenicilor săi le insufla un duh de râvnă duhovnicească și de jertfă pentru dobândirea desăvârșirii. Printre ucenicii săi se numără și Ieromonahul Irinarh Rosetti (†1859), care, după ce întemeiază Măn. Horaița, pleacă în Țara Sfântă, unde va ctitori biserica de pe Muntele Tabor.

Aspru nevoitor, isihast și făcător de minuni

Se cunoaște că Sf. Iosif a dus o viață aspră, cu nevoințe călugărești, iubind pe Dumnezeu și oameni, rugăciunea și cărțile. Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuv. Iosif cu darul facerii de minuni, al izgonirii duhurilor necurate și al vindecării multor creștini de boli sufletești și trupești.

A trecut la cele veșnice la 28

decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Măn. Văratec.

Locurile din Munții Neamțului unde s-a nevoit Ieroschimonahul Iosif au rămas în tradiție sub denumirile: „Poiana lui Iosif”, „Pârâul lui Iosif” și „Chiliile lui Iosif”.

De la marele isihast român se păstrează un Tipic al rugăciunii inimii, pe care îl urma dimpreună cu ucenicii săi din mănăstiri.

Cuviosul Iosif de la Văratec, văzător cu duh

«Despre acest mare sihastru se spune că avea așa de mare râvnă la zidirea sfintelor lăcașuri, că singur ajuta pe lucrători. Între anii 1790-1800, când s-a construit biserica Măn. Văratec cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”, duhovnicul Iosif căra cu mâinile sale piatră, var, nisip și apă și le urca pe schelă. Iar pentru lucru aduna bani de la cei avuți și cu dare de mână și plătea lucrătorii.

Deși petrecea în obște, bătrânul ducea viață duhovnicească în asceză și neconținută rugăciune. Iar pentru sfințenia vieții sale a fost binecuvântat de Dumnezeu cu darul vindecării și al mângâierii oamenilor. Zilnic veneau la el mireni și călugări pentru cuvânt de folos. Veneau oameni bolnavi de duhuri necurate și se întorceau înapoi mângâiați și vindecați.

Fiind înainte văzător, Cuv. Iosif, numai cât privea pe cineva în față, înțelegea de ce patimi și gânduri era luptat sau de ce boală suferea. De aceea, cunoscând pricina, vindeca pe toți cu rugăciunile sale, căci era unul din cei mai renumiți duhovnici și dascăli ai rugăciunii din ținutul Neamț.

Mai înainte de obștescul său sfârșit, Cuv. Iosif a prevestit că vor veni tulburări mari și răzmerițe peste țara Moldovei. Satele și mănăstirile vor fi jefuite, Măn. Neamț va rămâne un timp pustie, iar celelalte Agapia, Secu, Sihăstria și Văratec vor fi arse de foc. Această profeție a ieroschimonahului Iosif Pustnicul s-a împlinit în toamna anului 1821, în timpul răscoalei eteriste.» (Arhim. Ioanichie Bălan / text prescurtat din „Patericul românesc”) ❖

Născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, din părinți evlavioși, trăitori ai credinței ortodoxe, familia sa este nevoită să se mute în Moldova din cauza persecuțiilor împotriva ortodocșilor și a pericolului uniției.

Tunderea în monahism

Râvnind viața îmbunătățită a nevoitorilor pentru Hristos, Cuv. Iosif cercetează mănăstirile Moldovei încă din tinerețe. Alege să devină ucenic al Cuv. Paisie Velicovschi, pe când acesta se afla la Măn. Dragomirna. Urmându-l pe Cuv. Paisie și la Secu și Neamț, el se deprinde cu ascultarea, smerenia, paza minții, înfrânarea, postirea, privegherile și rugăciunea minții. La Măn. Neamț, cu binecuvântarea starețului, este călugărit și hirotontit ieromonah.

Pe la anul 1779, îl aflăm pe Cuv. Iosif îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Măn. Neamț și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. La ceva timp, cu sfatul starețului, devine sihastru (ieroschimonah) în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie.

Duhovnic al maicilor și ctitor al Măn. Văratec

După anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuv. Iosif pune bazele Măn. Văratec, împreună cu maica Olimpiada, iar mai apoi și Nazaria, ucenicele sale duhovnicești de la Schitul Durău.

Sihastru și dascăl iscusit al rugăciunii lui Iisus, preot și duhovnic renumit, părinte adevărat pentru călugări și mireni și bun organizator, Sf. Iosif este